

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **UNIBOARD, s.r.o.**, IČ: 25974165, se sídlem Akademika Heyrovského 1178/6, Hradec Králové, zast. Mgr. Martinem Boučkem, advokátem, se sídlem Lochenice 200, okr. Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské nám. 1245, Hradec Králové, o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 2. 2019, č. j. 30 A 55/2018 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce podal u krajského soudu žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu, který spatřoval ve výzvě žalovaného ze dne 2. 2. 2018, č. j. KUKHK-4818/DS/2018-1-Ma, k odstranění reklamního zařízení (stavby pro reklamu umístěné na pozemku parc. č. 309/1 v k. ú. Střítež u Trutnova) a následném odstranění (uříznutí) tohoto reklamního zařízení dne 13. 3. 2018 z důvodu jejího umístění v silničním ochranném pásmu silnice I/37 bez zákonem vyžadovaného povolení silničního správního úřadu.

[2] Žalobce namítl, že předmětné reklamní zařízení povolení žalovaného podle § 31 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, nepodléhá, protože je umístěno v souvisle zastavěném území obce ve smyslu § 30 odst. 3 písm. a) a b) cit. zákona, jež podle § 30 téhož zákona není součástí silničního ochranného pásma, resp. v něm silniční ochranné pásmo nevzniká. Podle žalobce by muselo být o existenci silničního ochranného pásma v daném místě dle platné právní úpravy individuálně rozhodnuto. Žalovaná však žádné rozhodnutí o zřízení silničního ochranného pásma nedoložila, ani jím nedisponuje a pouze chybně usoudila ohledně jeho existence.

[3] Žalobce dále namítl, že s ohledem na umístění reklamního zařízení postupovala žalovaná při jeho odstranění v rozporu se zákonem. Vytkl žalované, že nesplnila zákonnou povinnost zakrytí reklamy podle § 31 odst. 9 a 10 zákona o pozemních komunikacích, v důsledku čehož podle žalobce nastala překážka pro odstranění reklamního zařízení, resp. odstranění bez zakrytí je nezákonným postupem. Závěrem žalobce upozornil na skutečnost, že v důsledku nezákonného zásahu žalovaného mu byla způsobena vážná újma spočívající v zásahu do jeho vlastnického práva a práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost chráněných čl. 11 a 26 Listiny základních práv a svobod.

[4] Krajský soud v Hradci Králové označeným rozsudkem žalobu zamítl. Krajský soud poukázal na letecký snímek daného území (dále jen „Snímek“), který žalovaný přiložil k vyjádření k žalobě a který přehledně a srozumitelně zobrazuje situaci v daném území a z něhož je zřejmé, že reklamní zařízení žalobce bylo umístěno mimo souvisle zastavěné území obce a nacházelo se v silničním ochranném pásmu.

[5] Správnost zákresu souvisle zastavěného území obce ve Snímku, který provedl žalovaný, krajský soud ověřil dle Metodické příručky Ministerstva dopravy – Reklamní zařízení a zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, rok vydání 2016.

[6] Námitce žalobce, že nebylo vydáno rozhodnutí zřizující silniční ochranné pásmo v daném místě, krajský soud nepřisvědčil, neboť u stávajících pozemních komunikací je ochranné pásmo zřízeno ze zákona.

[7] Důvodnou krajský soud neshledal ani námitku žalobce, že žalovaný v rozporu s § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích reklamní zařízení před jeho odstraněním nezakryl. Smyslem zakrytí je totiž zamezení tomu, aby nepovolené reklamní zařízení nadále fakticky a nerušeně plnilo účel ve prospěch svého provozovatele, který přitom jeho umístěním (neodstraněním) porušil zákon, v případech, kdy vlastní odstranění reklamního zařízení představuje časově zdlouhavý proces. To však neznamená, že by zakrytí nepovoleného reklamního zařízení představovalo podmínku pro jeho odstranění a likvidaci.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítl, že krajský soud pominul část žaloby, v níž stěžovatel upozornil na skutečnost, že v daném místě je zástavba splňující definici souvisle zastavěného území pro účely určení silničního ochranného pásma podle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, což stěžovatel doložil snímkem s náměry vzdáleností. Krajský soud naproti tomu bez bližšího odvodnění akcentoval snímek žalovaného s již na první pohled zákonné definici neodpovídajícím zákresem hranic silničního ochranného pásma. Krajský soud přitakal nelineové podobě ochranného pásma a potvrdil jeho absurdní podobu včetně šikmic a lomení k ose komunikace. Krajský soud tak bez dalšího převzal závěry žalovaného, ztotožnil se s pravidly stanovenými v Metodické příručce Ministerstva dopravy, čímž rezignoval na svou ústavně vymezenou úlohu a stal se pouhým derivátem moci výkonné.

pokračování

[9] Výklad krajského soudu, že ob stojí formulace uvedená ve větě druhé § 30 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, týkající se vzniku silničního ochranného pásma, označil stěžovatel za ústavně nekonformní. Předmětná zákonná formulace je totiž podle jeho názoru příliš obecná a neurčitá.

[10] Stěžovatel zpochybnil závěr krajského soudu, že zakrytí nepovoleného reklamního zařízení není podmínkou pro jeho odstranění a likvidaci. Poukázal na § 31 odst. 9, 10 a 11 zákona o pozemních komunikacích a namítl, že zákonodárce jednoznačně formuluje povinnost zakrytí reklamního zařízení. Pokud by zákonodárce chtěl docílit právní úpravy umožňující žalovanému odstranit reklamní zařízení bez jeho zakrytí, pak by to v zákoně uvedl. Takovýto postup žalovaného označil stěžovatel za nesmírně nebezpečný pro právní stát.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že obsah kasační stížnosti je velmi obecný a nikterak nerozporuje závěry a argumentaci žalovaného a krajského soudu.

III. Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná především o posouzení otázky, zda krajský soud správně posoudil otázku zákonnosti odstranění reklamního zařízení stěžovatele žalovaným.

[15] Podle § 30 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni odstranění reklamního zařízení stěžovatele, *k ochraně dálnice, silnice a místní komunikace I. nebo II. třídy a provozu na nich mimo souvisle zastavěné území obcí slouží silniční ochranná pásma. Silniční ochranné pásmo pro nově budovanou nebo rekonstruovanou dálnici, silnici a místní komunikaci I. nebo II. třídy vzniká na základě rozhodnutí o umístění stavby nebo společného povolení, kterým se stavba umísťuje a povoluje.*

[16] Podle § 30 odst. 2 písm. b) cit. zákona, *silničním ochranným pásmem se pro účely tohoto zákona rozumí prostor ohraničený svislými plochami vedenými do výšky 50 m a ve vzdálenosti 50 m od osy vozovky nebo přilehlého jízdního pásu silnice I. třídy nebo místní komunikace I. třídy.*

[17] Ustanovení § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích stanoví, že *souvisle zastavěným územím obce (dále jen "území") je pro účely určení silničního ochranného pásma*

podle tohoto zákona území, které splňuje tyto podmínky: a) na území je postaveno pět a více budov odlišných vlastníků, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí, b) mezi jednotlivými budovami, jejichž půdorys se pro tyto účely zvětší po celém obvodu o 5 m, nebude spojnice delší než 75 m. Spojnice tvoří rohy zvětšeného půdorysu jednotlivých budov (u oblouků se použijí tečny). Spojnice mezi zvětšenými půdorysy budov, spolu se stranami upravených půdorysů budov, tvoří území. Ochranné pásmo může být zřízeno s ohledem na stanovené podmínky pouze po jedné straně dálnice, silnice nebo místní komunikace I. a II. třídy.

[18] Podle § 31 odst. 9 téhož zákona, *silniční správní úřad je povinen do 7 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o zřízení nebo existenci reklamního zařízení umístěného v rozporu s odstavcem 2, 3 nebo 5 v silničním ochranném pásmu bez povolení vydaného příslušným silničním správním úřadem podle odstavce 1, vyzvat vlastníka reklamního zařízení k jeho odstranění. Vlastník reklamního zařízení je povinen reklamní zařízení neprodleně, nejdéle do pěti pracovních dnů po doručení výzvy příslušného silničního správního úřadu, odstranit. Neučiní-li tak, silniční správní úřad zajistí do 15 pracovních dnů zakrytí reklamy a následně zajistí odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady vlastníka tohoto zařízení. Odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace bude provedeno bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem.*

[19] Stěžovatel v kasační stížnosti v první řadě namítal, že krajský soud pominul jeho žalobní argumentaci, že v daném místě je zástavba splňující definice souvisle zastavěného území pro účely určení silničního ochranného pásma podle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. To stěžovatel dokládal v řízení před krajským soudem snímkem s náměry vzdáleností. Nejvyšší správní soud této námitce stěžovatele nepřisvědčil, neboť krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že z příloh žaloby nelze zjistit, zda je v daném místě splněna podmínka vymezená v § 30 odst. 3 písm. b) zákona o pozemních komunikacích a konstatoval, že tuto skutečnost je ale možné zjistit právě ze Snímku předloženého žalovaným. Z toho je zřejmé, že se uvedenou žalobní argumentaci stěžovatele nepominul, ale zabýval se jí.

[20] K argumentaci stěžovatele týkající se umístění předmětného reklamního zařízení Nejvyšší správní soud dále ve shodě s krajským soudem konstatuje, že ze Snímku, který krajský soud pro názornost převzal do odůvodnění svého rozsudku, vskutku jednoznačně vyplývá, že reklamní zařízení stěžovatele se nenacházelo v souvisle zastavěném území obce, nýbrž nacházelo se mimo něj, v silničním ochranném pásmu. Krajský soud tudíž nepochybil, pokud při posouzení věci vycházel ze Snímku. Přílohy žaloby, na něž poukazuje stěžovatel, tento závěr žádným způsobem nevyvrací. Ze všech dokumentů rovněž vyplývá, že budovy, které zakládají existenci souvisle zastavěného území obce, kterým stěžovatel argumentuje, se nachází na opačné straně komunikace. Souvisle zastavěné území tudíž nevylučuje existenci ochranného pásma na straně komunikace, kde bylo umístěno reklamní zařízení stěžovatele.

[21] Obsah snímku stěžovatel v kasační stížnosti zpochybnil také tím, že zákres hranic silničního ochranného pásma neodpovídá zákonné definici. V tomto ohledu je třeba stěžovateli přisvědčit potud, že na té straně pozemní komunikace, kde bylo umístěno předmětné reklamní zařízení, je na Snímku silniční ochranné pásmo modrou čarou

pokračování

vyznačeno o něco úžeji, než ve vzdálenosti 50 m stanovené v 30 odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích. Tato nepřesnost však nemá žádný vliv na závěr, že předmětné reklamní zařízení se nachází v silničním ochranném pásmu ve smyslu § 30 odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích, neboť na Snímku je v souladu s § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích vyznačena hranice souvisle zastavěného území obce a z fotografie obsažené ve správním spisu a Snímku je dále zřejmé, že se reklamní zařízení nachází přibližně 10 m od hranice vozovky pozemní komunikace, tj. zcela nepochybně v silničním ochranném pásmu, jehož šíře u silnic I. třídy činí podle § 30 odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích 50 m. Totéž ostatně jasně vyplývá i z fotodokumentace předložené stěžovatelem v řízení před krajským soudem.

[22] Skutečnost, že krajský soud při posouzení věci vycházel ze Snímku a ztotožnil se ohledně umístění reklamního zařízení se závěrem žalovaného, nepředstavuje pochybení krajského soudu, neboť krajský soud své závěry řádně, přehledně a srozumitelně odůvodnil, uvedl vlastní argumentaci a důvody, na základě kterých rozhodl. Nejednalo se tedy o situaci, kdy by krajský soud převzal závěr správního orgánu, aniž by bylo zřejmé, z jakých důvodů tak učinil. Pokud je závěr správního orgánu zcela správný, co do závěru i zdůvodnění, jak je tomu v posuzované věci, nemůže ostatně krajský soud ani postupovat jinak, než takovému závěru přisvědčit a ztotožnit se s ním.

[23] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele, v níž vyjádřil přesvědčení o neurčité formulaci § 30 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích ohledně vzniku silničního ochranného pásma. Z naposledy uvedeného zákonného ustanovení totiž zcela jasně vyplývá, že veškeré komunikace I. třídy (u tohoto typu pozemní komunikace bylo umístěno reklamní zařízení stěžovatele), tj. stávající i nově budované nebo rekonstruované, mají silniční ochranné pásmo, ať už ze zákona (jako tomu bylo v posuzované věci), či na základě rozhodnutí správního orgánu (v případě nově zřizovaných či rekonstruovaných komunikací). Již výše přitom bylo zdůvodněno, že reklamní zařízení stěžovatele se nacházelo v tomto ochranném pásmu.

[24] K námitce stěžovatele, v níž zpochybnil závěr krajského soudu, že zakrytí nepovoleného reklamního zařízení není podmínkou pro jeho odstranění, Nejvyšší správní soud uvádí, že zakrytí reklamního zařízení předchází jeho odstranění v případech, kdy reklamní zařízení není možné rychle odstranit, tj. v případě, kdy ho jeho vlastník navzdory výzvě silničního správního úřadu neodstraní (§ 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích), či v případě, kdy nelze zjistit vlastníka reklamního zařízení (§ 31 odst. 10 téhož zákona). Ustanovení § 31 odst. 11 pak stanoví vlastníku nemovitosti, na které je zřízeno a provozováno reklamní zařízení, povinnost umožnit přístup za účelem zakrytí reklamního zařízení.

[25] Z výše uvedených ustanovení zákona o pozemních komunikacích tudíž nevyplývá, že by zakrytí reklamního zařízení představovalo podmínku, bez jejíhož splnění není možné reklamní zařízení odstranit. Z těchto ustanovení je pouze zřejmé, že zakrytí reklamního zařízení časově předchází jejímu odstranění v případech, kdy reklamní zařízení není možné provést bezodkladně, jelikož příslušný silniční správní úřad potřebuje určitý čas k zajištění odstranění reklamního zařízení. Žádnou jinou souvislost mezi zakrytím reklamního zařízení a jeho odstraněním z naposledy uvedených ustanovení zákona o

pozemních komunikacích dovést nelze. Pokud tedy žalovaný odstranil reklamní zařízení stěžovatele, aniž by ho předtím zakryl, nezpůsobuje to nezákonnost tohoto jeho zásahu ani destrukci právního státu, jak to tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[26] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[27] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. května 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu